

въ множество тая нощъ. Но никой не отвори дума за тѣхъ, било че незнаяхъ, било че ги прѣзрѣхъ.

Бай Мичо си излѣзе сърдитъ. Подиръ него нѣколцина още оставихъ кафенето. Въ това врѣме влѣзохъ нови двама. Тѣ бѣхъ: Огняновъ и Соколовъ. Току що сѣднахъ, Хаджи Смионъ се обрѣхъ къмъ първия:

— Графе, нѣмали да дадешъ по коледа пакъ нѣкоя комедия?

— Геновева не бѣше комедия, а трагедия, забѣлѣжи господинъ Фратю; — комедия се нарича когато е смѣшно прѣдставлението, а трагедия — когато има трагически сцени и жалостъ... Онова дѣто играяхме бѣше трагедия... моята роля бѣше трагическа роля... обясни многознайно господинъ Фратю.

— Знаѣж, знаѣж, азъ такива съмъ ги виждалъ колко въ Букурещъ. Ехъ, ама какъ хубаво направи лудиятъ! Да ти не сж уруки, Фратю, азъ рекохъ: сжци лудъ... много ти помогнъ косата, похвали го Хаджи Смионъ.

Иванчо Йотата, който току-що влѣзе, зе участие въ разговора.

— Кое, за театро ли? обади се той, азъ виждахъ по-оная година театро и въ К. когато играхъ... какво бѣше? не помнѣж.... хъ, „Иванъ Хайдутинтъ“.

— „Иванку Убиецътъ“, поправи го господинъ Фратю.

— Така... Убиецътъ, ама нашето по-великодушно излѣзе... Наша Лала цѣла пощъ е бълнувала... викаше: Голосе! Голосе! крамолически и трепереше отъ страхъ великъ.

Господинъ Фратю погледнъ голѣмливо, погждѣличканъ отъ тая похвала.

— Да, да, и азъ за това казвамъ на графа да ни даде пакъ комедия... Вѣрвай Бога, ще направи много добръ... Само пѣсенъта да е друга, каза Хаджи Смионъ, като хвана да тършува изъ всичкитѣ си джебове, понеже направи едно косвенно порицание.